

INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC – 2015-2016

Seminari Diocesà // 8-10-2015

Dijous XXVII- I - Mt 3,13-20a // Lc 11,5-13

Sr. Rector del Seminari Diocesà,
Sr. Director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Professors, alumnes,
Germans tots, estimats de Déu.

Penseu que si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen, ens ha dit Jesús en l'evangeli que hem escoltat. Jesús ens convida a demanar amb tota confiança l'Esperit Sant al Pare del cel. I això és el que fem en la missa d'inici de curs del nostre Institut Superior de Ciències Religioses. Demanar l'Esperit Sant en l'inici del curs acadèmic és confessar que la ciència que en aquesta institució d'estudis superiors del bisbat de Vic es dona, no prové solament de la carn i de la sang, de la mera raó i esforç, sinó que té un aspecte fonamental de gràcia, de do, perquè es tracta de la comprensió més i més profunda dels misteris de la fe cristiana, i això solament es pot fer amb la llum de l'Esperit Sant. Invoquem, doncs, amb tota confiança l'Esperit Sant perquè es vessi abundantment en els cors de tots els qui formem aquest Institut, per tal que tot el que en aquest curs s'hi faci sigui sempre per a glòria de Déu i per a bé dels homes.

L'autèntica ciència és la ciència de l'amor. Tot l'ample camp del coneixement no té cap altra finalitat autèntica que ajudar els homes a viure amb dignitat. Tota la ciència de l'autèntic saber ens ha d'ajudar a comprendre millor qui som nosaltres i, al mateix temps, a viure amb harmonia amb els nostres germans i amb la creació, que Déu ens ha donat i que és la nostra casa comuna, com bellament i profunda ens ho recorda el papa Francesc en l'encíclica sobre la cura de la casa comuna, *Laudato si'*. La ciència que fa néixer l'Esperit Sant en el cor de les persones és la de l'amor. Què hi guanyaríem de tenir tots els coneixements i tots els instruments per a aconseguir-ho tot si ens manqués la caritat? Ara bé, com ens diu el llibre del Càntic dels Càntics: *Els mars profunds no podran apagar l'amor, ni ofegar-lo les fonts dels oceans. I si algú oferís tots els béns de casa seva a canvi de l'amor, només obtindria menyspreu (8,7)*. L'amor és un do. I per això, sense cap mena de dubte, solament des de la llibertat pot néixer l'amor, i, al mateix temps, solament des de la llibertat pot ser donat l'amor.

Invocar, doncs, l'Esperit Sant, l'Esperit d'Amor, en aquest inici de curs significa posar-nos en l'actitud de demanar el do més important, el que pot donar sentit a tot el que farem, el que farà néixer la concòrdia i l'harmonia entre nosaltres, el que farà que en la unitat brilli la riquesa de la diversitat i que en la diversitat es manifesti la bellesa de la unitat. Perquè, quan l'Esperit Sant ens és donat, aquest do increat ens uneix a Déu i entre nosaltres, pel mateix principi que ell segella la unitat de l'amor i de la pau en Déu mateix.

L'inici de curs del nostre Institut ens obre també a la necessitat de reviure el que som. No som una mera institució acadèmica, som una realitat de l'Església que vol fer-se present en el camp de la formació de les persones en grau superior. No hi ha cap por a fer present l'Església en el camp de la raó i de la ciència. La nostra fe cristiana ens fa veure la total i plena unitat entre el Déu creador de totes les coses i de tots els homes i el Déu redemptor. Darrere de tota la realitat hi ha un *logos*, una raó de tot. D'ací neix la ciència cristiana, que tants bons fruits ha donat i dóna en tants i tants de camps. I aquest *logos* és el mateix que s'ha fet carn en el si virginal de Maria i ha estat el redemptor de la humanitat, en qui tot ha estat recreat després del pecat original, i en qui tot arriba a la seva plenitud.

En altres moments de la història la ciència del coneixement de Crist era la culminació del saber; ara, però, el coneixement de Crist resta relegat per a alguns a mera ciència subjectiva, reservada a l'àmbit de la religió. En el segle XVIII, segle de la llum, va irrompre amb força la deessa raó com a contraposada a la fe i a la ciència que en brolla. En aquells moments la lluita de l'Església i, en ella, de moltes persones com el bisbe de Vic Francesc Veyan i Mola, de qui el pròxim desembre celebrarem els dos-cents anys de la mort, van lluitar i van posar els instruments per a manifestar que la fe cristiana no ha de tenir por de la raó i les ciències. Però, en aquests moments de la nostra història, tots nosaltres hem de treballar per dir i per viure de moltes maneres que la raó i la ciència autènticament humana no han de tenir cap por de la fe cristiana, ja que ella no pren res del que és autènticament humà, sinó que ajuda a obrir nous horitzons de saber i realitats profundament humanes.

Aquest és un dels reptes més clars que té el nostre Institut, des de la realitat petita del que som, però que és, al mateix temps, una realitat cridada a ser significativa en aquest ciutat de Vic i en tota la nostra diòcesi. Amb la formació autènticament cristiana i eclesial, oberta a les realitats del saber i, al mateix temps, oberta a les necessitats del nostre món, el nostre Institut fa un servei autèntic, tant als qui s'hi apropen com a tots aquells a qui arriba per la presència dels qui en sou professors i alumnes.

Però retornem a la paraula clara i senzilla del Senyor que avui hem escoltat. La invitació de Jesús és que preguem constantment i amb confiança. Sabem que Déu és el nostre Pare, que sempre ens escolta i vol el millor per a nosaltres. La pregària, per a uns professors i estudiants de ciències religioses, no pot ser una «assignatura optativa», tots l'hem de cursar, però no com una assignatura merament obligatòria, sinó com aquella obligació que neix de l'amor, és a dir, amb la màxima llibertat. Ara bé, per a poder pregar autènticament ens cal viure les tres actituds que ens ha dit Jesús avui en l'evangeli que hem escoltat: demanar, cercar, trucar. Solament el cor del qui sap que és pobre, del qui sap que la raó de la seva vida no la troba en ell mateix, del qui cerca la veritat amb la certesa que aquesta existeix i té un rostre, del qui sap que és pelegrí i va a la recerca de la pàtria definitiva; en un paraula, solament el qui és pobre prega i en ell es fan realitat plena d'esperança les paraules de Jesús. *Feliços els pobres en l'Esperit: d'ells és el Regne del cel* (Mt 5,3).

Comencem, doncs, el nostre curs acadèmic pregant. Demanem el do de l'Esperit Sant que ens sigui guia en el camí de coneixement, en el camí de la pregària, en el camí de l'amor. Que santa Maria, seu de la Saviesa, intercedeixi per tots nosaltres i per tots els qui formem la família de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Amén.